

Наша героїня

Дмитрівна – герой нашої родини.

Моя прабабуся Почукаєва Тамара

У травні 1941 року вона закінчила сьомий клас. Мріяла продовжити навчання, а після закінчення школи – вступити до педагогічного університету й стати вчителем математики. Але мріям здійснитися не судилося...

22 червня 1941 року фашисти напали на нашу країну. Ворог стрімко просувався нашими землями. На захист Батьківщини стали і дорослі, і діти.

Восени 1941 року, коли ворог підійшов зовсім близько до Тули, дітей і дорослих, що лишилися в місті, відправили копати окопи. Разом із ними – і восьмий «Б» клас, у якому і вчилася моя прабабуся. Усі працювали нарівні – і дорослі, і діти. Усі разом ховалися від німецького

бомбардування і знову копали. А щоб якось підняти дух – співали пісень. Було холодно і страшно, особливо коли просто на очах у прабабусі уламком бомби вбило хлопчика – її однокласника. Та ніхто не здавався, не плакав, не просився додому. Кожен розумів, що здійснює маленький подвиг. Тата прабабусі, інженера Збройного заводу, разом з іншими робочими евакуювали за Урал. А мама дуже сильно захворіла на запалення легень. Тамара Дмитрівна вирішила залишити школу й піти працювати на залізницю. Було дуже важко, доводилося ремонтувати обгорілі вагони, що приходили з фронту. Вагони заново обшивали новими дошками. Працювали в бригаді одні дівчата. Працювали зрання до пізнього вечора без вихідних. Від втоми боліли руки, ноги, спина. Було голодно: продуктів у магазині не було, видавали картки на продукти, яких ледь вистачало на двох.

У 1944 року моя прабабуся влаштувалася працювати на Збройний завод штампувальницею. Робота була важка, але прабабуся розповідала, що стало легше: був один вихідний, а ще робочим видавали продуктової пайок. Але

все одно, як казала прабабуся, люди не опускали рук, співали пісень, жартували і вірили в перемогу.

І ось рано-вранці 9 травня 1945 року, коли моя прабабуся разом зі своїми подругами йшла на роботу, вони побачили на вулиці натовп людей, вони сміялися, обіймалися. Дівчата спитали: «Що сталося?». Чоловік на милицях обійняв мою прабабусю і зі слізьми на очах сказав: «Перемога, дочко! Ми перемогли!!!». Цього дня на заводі був вихідний, а на вулиці – свято. З усіх усюд чулися сміх, пісні, лунало «Перемога!». І ця перемога не тільки тих, хто був на передовій, але й тих, хто в тилу своєю працею і силою духу наближав Перемогу.

Моя прабабуся, Почукаєва Тамара Дмитрівна, має почесне звання трудівника тилу, а 2004 року її удостоїли звання «Ветеран Великої Вітчизняної війни». Моя родина і я пишаємося нею!